

Isten Báránya mi helyettünk halt meg

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Mózes első könyve 22. fejezetének az elsőtől a 14. verseiben a következőképpen: "Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te *egyetlenedet*, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és *áldozd fel ott égőáldozatul* az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! – Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt... – Egyszer csak Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő ezt felelte: Itt vagyok, fiam. Izsák megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz? Ábrahám azt mondta: *Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam*. Így mentek tovább ketten együtt... – Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, elrendezte rajta a fadarabokat, *megkötözte a fiát, Izsákot*, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és *megfogta a kést, hogy levágja a fiát*, -- kiáltott neki az Úr angyala az égből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: *Az Úr gondoskodik*. Ma ezt mondják: Az Úr hegyén a gondviselés." – Uram, nem tudom, hogy hová akarsz vezetni engem. Nem tudom, hogy merre visz az utad. Egyet azonban tudok. Én *mindenhogyan* egyet *akarok* érteni Veled. Azt *akarom*, amit *Te* akarsz. Így biztosan nem veszítelek el. Ha akaratodnak alávetem magam, még ha a földi poklok gyötrelmeit is kellene elszenvednem, *akkor* is a *Te* kezében van a kezem. Így a Te irgalmad gyermeke *vagyok* és *maradok* – örökkön örökké. Ámen.

Egy evangélikus gyülekezet egyik tagja ezt mondta a lelkészének: „**Ha ezt a borzalmas történeted felolvassák a szószékről, én kimegyek a templomból...**” Kedves Testvéreim! Hogyhogy még itt vagytok??? Csak nem meg akartok valami fontosat ismerni Istenről? Na, jó! Akkor: vágjunk bele... Elsőként a történet átgondolásába, aztán a tanulságaiba, a végére meg maradjon a lényeg: a mi *saját jövőnk* üzenete.

Ábrahám és Izsák történetét vagy hit nélkül, vagy *hittel* lehet meghallani. Ha hit nélkül halljuk, akkor lázadó gondolatok százai futkorásznak a fejünkben. „*Ez az Ábrahám egy fanatista, elmebeteg gyilkos! De jó, hogy nekem nem ilyen apám van... Egy ilyen szadista apa bozótkéssel vágta volna el a nyakamat, és utána szénné égetett volna engem...*” Vannak persze logikusabb gondolatok is... Honnan tudta Ábrahám, hogy nem az ördög mondja ezt neki? Ne feledjük, hogy Ábrahámot itt már *hetedszerre* szólította meg Isten. *Ismerte* az ÚR hangját. *Egyértelmű* volt a számára, hogy Isten kéri tőle azt, amit kért. Miért nem alkudozott Ábrahám? Ha a szodomaiakért hosszasan alkudozott Istennel (1Móz 18,22-33) akkor a saját egyetlen, Istentől a jövő reménységeként ajándékba kapott, szeretett fiáért miért nem szólt egy szót sem? Kierkegaard azt írta erről, hogy Isten kérése *annyira abszurd* volt, hogy ebből nyilvánvaló lett Ábrahámnak, hogy ezen a kérésen *nincs mit* alkudni. Annyira nyilvánvaló lett ez Ábrahám számára, hogy másnap kora reggel *azonnal* el is indult.

Ha hittal halljuk Ábrahám és Izsák történetét, akkor rögtön a mai igeszakasz elején feltűnik egy szó: Isten próbára tette Ábrahámot. Rádásul az eredeti héberben ez a szó a piél igemódban van, azaz olyan, mintha a fontossága *kiugrana* a szövegből. Isten nem az időben él. Isten *mindig* látja a történet végét. Isten *azért* tette próbára Ábrahámot, hogy tette a rendíthetetlen hit példajaként fennmaradjon (*Aranyszájú Szent János*). Ábrahám unokaöccséről, Lótról soha nem olvassuk azt, hogy próbára tette volna Isten... Lót-ot Szodoma tette próbára... Lót a próbán elbukott... Ábrahám azonban: *nem*.

Szóljunk egy szót Izsákról is. A történet során Izsák kb. 25 éves, felnőtt ember. Ábrahám viszont egy 125 éves aggastyán. Mibe került volna Izsáknak egyetlen csapással leütni a levágására és az elégetésére készülő apját? Semmibe. Mégis... Izsák az egyetlen kérdésén kívül nem szólt végig egy szót sem. A hitnek nemcsak egy, hanem *két* megigazult hőse is itt áll előttünk: Ábrahám *ÉS* Izsák. Izsákra még majd visszatérünk.

Most jön a második rész. Mit tudunk megismerni Ábrahám és Izsák történetéből Istenről? Mire tanít minket mindez? Az élő Isten *nem* alkuszik. Isten az első parancsolatból *nem* enged: „Én vagyok a te Istened. Nem lesz más Istened!” Kedves Testvérem! *Mire* alapítod a te boldogságodat? Egy kiváló diplomára? Egy majdani házra? Vagyonra? Egy emberre? Egy családra? *Vagy? Istenre!* Melyik az *első* a te életedben? Bármilyen felsoroltak közül? Bármilyen a te saját listádon? – *Vagy? Isten!* *Mikor* lesz a te életed boldog? Akkor, ha hol *ez*, hol meg *az* lesz a prioritás? A pillanat-istenke? Vagy ha az első helyen *MINDIG*, az első helyről *soha* el nem kerülve -- Isten marad? A választatot *jól gondold át...* **Az élő Isten nem alkuszik.**

Erre mondja Berci: „*Tudod Péter, nekem egy ilyen Isten nem kell. Ez az Isten nem empatikus. Nem modern. Ez Ábrahám Istene volt. Vért akart. Embervért. Ma már kiment ez a divatból. Ezt Isten is tudhatná...*” Kedves Berci! Hidd el, hogy ezt Isten nagyon jól tudja. Sőt! Mélyen átérzi Ábrahám fájalmát. Sőt! Isten még talán *ennél is mélyebben* átérzi Izsák kiszolgáltatottságát és rettegettségét. Tudod, Berci, **Istenből semmi sem kiszámítható. Egyetlen egyet kivéve: a kegyelmet.** Istennek a kegyelme, a hosszútűrése, a hűsége, a szeretete *maga a neve*, a *létmódja*. „Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja” (2Tim 2,13).

A hitünk magja pontosan ez. Az Isten mindent felülíró irgalmába és kegyelmébe vetett hit. Vagy van ilyen hit bennünk – akkor az: nem méricskél. Vagy nincs – akkor meg imádkozunk azért, hogy legyen. Imádkozunk Berci, érted is. Luther mondta: „Ha Isten engem a poklon át akar vinni, vele megyek, mert akkor a pokol a számomra mennyé válik, hiszen ott van Ő”. A hit a szenvedésen keresztül válik edzetté és éretté. **Isten pontosan ilyen megpróbáltatásokon és hitpróbákon keresztül tudatosítja bennünk, hogy nem rendelkezünk soha semmivel.** Mindent Istentől kaptunk – megőrzésre és gyarapításra. *Semmi* nem a miénk. Még Isten ígéreteit sem birtokolhatjuk. A *hit* által kapjuk Isten ígéreteit vissza – újra és újra. Az *idő* sem a miénk. Isten ideje a saját időszámítása alapján telik. Nem akkor, nem ott és nem úgy adja oda nekünk azt, amit kértünk tőle, ahol, amikor, és ahogyan kértük. Teljesen *más-hol, más-kor és más-hogyan. Sokkal jobban!!* Ábrahám története a példa arra, hogy Isten ajándéka az utolsó utáni pillanatban jön. *Számítsunk* Istennek erre a tulajdonságára. Ne adjuk fel *soha* a reményt!

Isten *mindent* elkér tőlünk. DE: ad *egyvalamit* cserébe. SAJÁT MAGÁT. És mivel Isten maga a Teljesség, ez *bőséggel* visszaad nekünk *sokkalta többet*, mint amink valaha is volt. Minden egyes istentiszteleten is ez történik. Saját magunkat, a nekünk legfontosabbat odaadjuk Istennek – és sokkal többet kapunk érte cserébe: a boldog jövőnket, az örök életet.

Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam... Kedves Testvéreim! Tudunk-e ennyire bízni Istenben, mint Ábrahám és Izsák? Tudunk-e ilyen rendíthetetlenül hinni? Tudunk-e ilyen türelemmel és hittel várni? Ne mondjuk, hogy tudunk... – *mert nem tudunk*... Miben bizhatunk akkor *mégis*?

Most érkezünk el az igehirdetés záró részéhez. A lényeghez. Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam... Ábrahám kost kapott és nem bárányt. Az áldozati bárány Isten egyszülött Fia, Jézus volt. Hadd mondjak el erről egy történetet. Egy édesapa ezt mondta a fiának: „Fiam, ma beszökött egy oroszlán a lámakamrába, és megölt két lámát. Tegnap egy másik megölt egy indiai antilopot. A múlt héten kettő felfalta a tevét. Előző héten az indiai tantaluszok és a szürke gémekek voltak soron. És vajon ki a megmondhatója, hogy ki csemegézett az aranynyulainkból? A helyzet tűrhetetlenné vált. Valamit tenni kell. Úgy döntöttem, fiam, hogy az oroszlánok csak egy módon vezekelhetnek a bűneikért: -- ha téged fiam, megetetlek velük” (Yann Martel kanadai író). Ugye milyen hihetetlen ez a történet? Ugye milyen abszurd? *Ekkora* a mi Atyánk szeretete és a mi Urunk, Jézus Krisztus áldozata – miértünk.

Most térünk vissza Izsákra, ahogyan ígértem. Milyen öt hasonló tulajdonsága van Izsáknak és Jézusnak? **Jézus nemcsak 1. egyetlen választott és szeretett fia volt apjának, nemcsak 2. bárányként áldozatul volt ajánlva, nemcsak 3. maga hordozta a fát, amelyre áldozatként rá lett fektetve, nemcsak 4. elfogadta apja döntését és nemcsak 5. engedelmes volt mindvégig, mint Izsák, hanem: – *meg is halt értünk a kereszten*.**

Mert a mai igeszakasz után **Isten ígérete „a te utódod által nyer áldást a föld minden népe”** (1Móz 22,18) **Ábrahámnak adatott és az Ő utódjának**. Pál apostol így magyarázza ezt el nekünk: Nem így mondja az Írás: „és az ő utódjai által”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „a te utódod által”, **aki a Krisztus** (Gal 3,16). Az a Krisztus, aki – *ahogyan az oltár előtti igében olvastuk* – mielőtt Ábrahám lett volna, már volt (Jn 8,58b). Az a Krisztus, aki „a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe”, és „örök váltságot szerzett”. Így tehát „új szövetség közbenjárója lett”, hogy „az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígérését” (Zsid 9,12b.15).

Kedves Testvéreim! Át tudjuk-e már érezni azt, hogy Ábrahám nem egy fanatista, elmebeteg gyilkos volt, hanem – a hit hőse? Át tudjuk-e már érezni azt, hogy Izsák nem egy értelmi fogyatékos mazochista volt, hanem – a hit hőse? Át tudjuk-e már érezni azt, amit Pál apostol kérdez meg tőlünk Istenről: „Aki a tulajdon fiát nem kímélte, *hogyan ne* ajándékozna nekünk *vele együtt mindent*?” (Róm 8,32) **Jézus nem csak emberként meghalt a kereszten. Jézus istenként végérvényesen legyőzte az ördögöt és halált a kereszten. Pontosan azzal, hogy vállalta a földi halált – miértünk. Jézus győzelmében, a feltámadásban való *megingathatatlan* hittel mondhatjuk mi is: *Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk* (1Jn 5,7). Így legyen. Ámen.**